

DEN KATOLSKE KIRKE I DANMARK

ANSGARSTIFTELSEN

GL. KONGEVEJ 15
DK-1610 KØBENHAVN V

TELEFON (+45) 33 55 60 80
TELEFAX (+45) 33 55 60 18
BANK 4180-4140169099

BUDSKAB FRA HANS HELLIGHED PAVE FRANS TIL DEN 61. VERDENSBEDEDAG FOR KALD

[21. april 2024]

Kaldet til at så frø af håb og til at opbygge fred

Kære brødre og søstre!

Hvert år inviterer Verdensbededagen for Kald os til at reflektere over den dyrebare gave, som Herrens kald til hver enkelt af os er, og som medlemmer af hans trofaste pilgrimsfolk til at deltage i hans kærlige plan og til at legemliggøre evangeliets skønhed i forskellige livsformer. At høre det guddommelige kald, som langt fra er en pålagt pligt – selv i et religiøst ideals navn – er den sikreste måde for os at opfylde vores dybeste ønske om lykke. Vores liv finder opfyldelse, når vi opdager, hvem vi er, hvad vores gaver er, hvor vi kan få dem til at bære frugt, og hvilken vej vi kan følge for at blive tegn og redskaber for kærlighed, generøs accept, skønhed og fred, hvor end vi befinder os.

Denne dag er derfor altid en god anledning til med taknemmelighed over for Herren at minde om den trofaste, udholdende og ofte skjulte indsats fra alle dem, der har reageret på et kald, der omfatter hele deres eksistens. Jeg tænker på mødre og fædre, der ikke først tænker på sig selv eller følger øjeblikkets flygtige mode, men former deres liv gennem forhold præget af kærlighed og nåde, åbenhed over for livets gave og engagement i deres børn og deres vækst i modenhed. Jeg tænker på alle dem, der udfører deres arbejde i en ånd af samarbejde med andre, og dem, der på forskellige måder stræber efter at opbygge en mere retfærdig verden, en mere solidarisk økonomi, en mere retfærdig socialpolitik og et mere humant samfund. Kort sagt alle de mænd og kvinder af god vilje, som vier deres liv til at arbejde for det fælles bedste. Jeg tænker også på alle de gudviede mænd og kvinder, som ofrer deres liv til Herren i bønnens stilhed og i apostolisk aktivitet, nogle gange i udkanten af samfundet, og utrætteligt og kreativt udøver deres karisma ved at tjene mennesker omkring dem. Og jeg tænker på alle dem, der har accepteret Guds kald til det ordinerede præstedømme, helliget sig forkyndelsen af evangeliet, åbnet deres eget liv sammen med eukaristiens brød for deres brødre og søstre og sået frø af håb og åbenbarelse for al skønheden i Guds rige.

Til unge mennesker, og især dem, der føler sig distancerede fra eller usikre på Kirken, vil jeg sige dette: Lad jer fascinere af Jesus; bring ham jeres vigtige spørgsmål, lad ham gennem evangeliet udfordre jer ved sit nærvær, som altid fremkalder en sund krise hos os. Mere end nogen anden respekterer Jesus vores frihed. Han pålægger ikke, men foreslår. Giv plads til ham, og du vil finde vejen til lykke ved at følge ham. Og skulle han bede dig om det, ved at give dig selv fuldstændig til ham.

Et folk på vandring

Polyfonien af forskelligartede karismer og kald, som det kristne samfund anerkender og ledsager, hjælper os til mere fuldt ud at værdsætte, hvad det vil sige at være kristen. Som Guds folk i denne verden, styret af hans Helligånd og som levende sten i Kristi Legeme, indser vi, at vi er medlemmer af en stor familie, Faderens børn og hinandens brødre og søstre. Vi er ikke selvstændige øer, men dele af en større helhed. I denne forstand har Verdensbededagen for Kald en synodal karakter: midt i vores karismer er vi kaldet til at lytte til hinanden og rejse sammen for at anerkende dem og for at skelne, hvor Ånden leder os hen til alles fordel.

På dette tidspunkt bringer vores fælles rejse os til jubelåret 2025. Lad os rejse som håbets pilgrimme mod det hellige år, for ved at opdage vores eget kald og dets plads blandt de forskellige gaver, som Ånden skænker, kan vi for vores verden blive budbringere og vidner om Jesu ønske om én enkelt, menneskelig familie, forenet i Guds kærlighed og i bånd af næstekærlighed, deltagelse og fællesskab.

Denne dag er på en særlig måde dedikeret til at bønfalde Faderen om de hellige kalds gave til opbygningen af hans rige: "Bed derfor høstens herre om at sende arbejdere ud til sin høst (Luk 10:2). Bøn handler – som vi alle ved – mere om at lytte til Gud end om at tale til ham. Herren taler til vores hjerte, og han ønsker at finde det åbent, oprigtigt og generøst. Hans ord blev kød i Jesus Kristus, som åbenbarer hele Faderens vilje for os. I dette nuværende år, der er viet til bøn og forberedelse til jubelåret, er vi alle kaldet til at genfinde den uvurderlige velsignelse af vores evne til at gå i en inderlig dialog med Herren og dermed blive håbets pilgrimme. For "bøn er håbets første styrke. Du beder og håbet vokser, det går fremad. Jeg vil sige, at bøn åbner døren til håb. Håbet er der, men ved min bøn åbner jeg døren" (Katekese, 20. maj 2020).

Pilgrimme af håb og stiftere af fred

Men hvad vil det sige at være pilgrimme? De, der drager på pilgrimsrejse, søger frem for alt at holde blikket rettet mod målet, altid at holde det i deres sind og hjerte. For at nå dette mål skal de imidlertid koncentrere sig om hvert skridt, hvilket betyder at rejse let, slippe af med det, der tynger dem, kun bære det væsentlige og dagligt stræbe efter at tilsidesætte al træthed, frygt, usikkerhed og tøven. At være pilgrim betyder at drage ud hver dag, begynde på ny, genopdage den entusiasme og styrke, der skal til for at forfølge de forskellige stadier af en rejse, der, uanset hvor trættende og vanskelig, altid åbner vores øjne for nye horisonter og hidtil ukendte udsigter.

Dette er den ultimative betydning af vores kristne pilgrimsrejse: Vi begiver os ud på en rejse for at opdage Guds kærlighed og samtidig opdage os selv takket være en indre rejse næret af vores forhold til andre. Vi er pilgrimme, fordi vi er blevet kaldet: kaldet til at elske Gud og til at elske hinanden. Vores pilgrimsrejse på denne jord er langt fra en meningsløs rejse eller formålsløs vandring; tværtimod. Hver dag, ved at reagere på Guds kald, forsøger vi at tage alle nødvendige skridt for at komme videre mod en ny verden, hvor mennesker kan leve i fred, retfærdighed og kærlighed. Vi er håbets pilgrimme, fordi vi stræber mod en bedre fremtid, og vi forpligter os til at skabe den langs ad vejen.

Dette er i sidste ende målet for ethvert kald: at blive håbets mænd og kvinder. Som individer og som fællesskaber er vi alle kaldet til at legemliggøre og formidle evangeliets budskab om håb i en verden præget af epokale udfordringer. Disse omfatter skyggen fra en tredje verdenskrig, der bliver udkæmpet stykkevis; strømmen af migranter, der flygter fra deres hjemlande på jagt efter en bedre fremtid; det voksende antal af fattige; truslen om uigenkaldeligt at kompromittere vores planets sundhed. For ikke at sige noget om alle de vanskeligheder, vi møder hver dag, som til tider risikerer at kaste os ud i resignation eller defaitisme.

I vore dage er det altså afgørende, at vi kristne dyrker et blik fuldt af håb og arbejder frugtbart som svar på det kald, vi har modtaget, i tjeneste for Guds rige af kærlighed, retfærdighed og fred. Dette håb – fortæller den hellige Paulus – "skuffer ikke" (Rom 5:5), eftersom det er født af Herrens løfte om, at han altid vil forblive hos os og inkludere os i det forløsningsværk, som han ønsker at udføre i hjertet af hvert individ og i "hjertet" af hele skabelsen. Dette håb finder sin drivkraft i Kristi opstandelse, som "indeholder en vital kraft, som har gennemsyret denne verden. Hvor alt ser ud til at være dødt, dukker der pludselig tegn på opstandelsen op. Det er en uimodståelig kraft. Ofte ser det ud til, at Gud ikke eksisterer: overalt omkring os ser vi vedvarende uretfærdighed, ondskab, ligegyldighed og grusomhed. Men det er også sandt, at der midt i mørket altid springer noget nyt til live og før eller siden frembringer frugt" (*Evangelii Gaudium*, 276). Igen fortæller apostlen Paulus os,

at "i håbet blev vi frelst" (Rom 8:24). Forløsningen opnået i påskemysteriet er en kilde til håb, et sikkert og troværdigt håb, takket være hvilket vi kan møde nutidens udfordringer.

At være håbets pilgrimme og fredsstiftere betyder altså at basere vores liv på Kristi opstandelses klippe, vel vidende at enhver indsats, der gøres i det kald, som vi har omfavnet og søger at leve ud, aldrig vil være forgæves. Svigt og forhindringer kan opstå undervejs, men de frø af godhed, vi sår, vokser stille og roligt, og intet kan skille os fra det endelige mål: vores møde med Kristus og glæden ved at leve for evigt i broderlig kærlighed. Dette ultimative kald er et, som vi dagligt må forudse: Selv nu begynder vores kærlige forhold til Gud og vores brødre og søstre at skabe Guds drøm om enhed, fred og broderskab. Må ingen føle sig udelukket fra dette kald! Hver af os kan på vores egen lille måde, i vores særlige livsform, ved hjælp af Ånden være en, der sår frø af håb og fred.

Modet til at binde sig

I dette lys vil jeg sige endnu en gang, som jeg gjorde ved Verdensungdomsdagen i Lissabon: "Rejs dig!" Lad os vågne op af søvnen, lad os efterlade ligegyldighed, lad os åbne dørene til det fængsel, som vi så ofte er lukket inde i, så hver af os kan opdage sit rette kald i kirken og i verden og blive en håbets pilgrim og en fredsstifter! Lad os brænde for livet, og forpligte os til at tage os kærligt af dem omkring os, alle steder, hvor vi bor. Lad mig sige det igen: "Hav modet til at forpligte dig!" Pastor Oreste Benzi, en utrættelig apostel af næstekærlighed, altid på de fattiges og de forsvarsløses side, plejede at sige, at ingen er så fattig, at de ikke har noget at give, og ingen er så rig, at de ikke har brug for noget at modtage.

Lad os derfor rejse os og begive os ud som håbets pilgrimme, så vi, som Maria var det for Elizabeth, også kan være glædens budbringere, kilder til nyt liv og skabere af broderskab og fred.

Rom, ved Laterankirken, 21. april 2024, fjerde søndag i påsken.

FRANS